

LICEUL ECONOMIC SUCEAVA

HERMES '96
număr jubiliar al revistei "REPERE"

“Privind înapoi cu mândrie”

Treizeci de ani pot însemna fie o viață de om împlinit, fie una în care încep a se evalua perspectivele. Fie, așa cum este și cazul, cei de la Liceul Economic, foști și actuali elevi și profesori, sau și una și alta. În nici un caz această aniversare nu poate fi socotită drept o punctare cronologică în plus a unui traiect existențial, o creștătură festivă, ceva mai marcată așadar, pe răbojul timpului, al experiențelor și al înțelegerii. S-ar putea spune că trei decenii înseamnă o vârstă fericită, aceea în care se întâlnesc arderile tinereții și perspectivele mai lucide ale maturității. Sau, cu vorbele lui Blaga, dreapta potrivire dintre joc, iubire și înțelepciune. Fiindcă, nu-i așa, înainte de a merge înainte, trebuie să știm unde și de când venim. și iarăși, de ce aici și acum.

În această lumină, nu e de prisos a reaminti că pietrele de temelie ale acestei instituții nu au fost puse pe pământ gol, ci ele se sprijină pe o tradiție cu mult mai veche, tradiție a cărei flacără a dăinuit peste timp cu intensități diferite, datorate aceluiași vremuri, mai mult sau mai puțin prielnice spiritului, fără să se stingă însă, dovedind forța aceluiași spirit și infirmând constatarea amară a cronicarului privitoare la bieții oameni sub vremi. Acest lucru e ilustrat, în mod evident, de evoluția în ultimii treizeci de ani a instituției noastre, de la era de un romantic pionierat al începuturilor la cea a unei așezate cumpăniri a lucrurilor în făgașul lor firesc.

Poate că singura instituție națională care-și poate revendica monopolul viitorului este școala. De unde și fantasticele responsabilități care-i revin, deoarece chipul unei societăți se arată după chipul și înfățișarea școlii sale. Ea, școala, trebuie să mențină delicatul echilibru între tradiție și inovație, “între ordine și aventură”, între demnitate și exuberanță. Vom fi împlinit noi, cei de la Liceul Economic din Suceava, aceste cerințe? Dacă n-am fi avut această convingere profundă, titlul rândurilor de față n-ar fi avut nici o justificare existențială și morală. Ceea ce nu înseamnă că refuzăm judecata contemporanilor noștri și a celor care ne vor urma în mod firesc, o judecată pe care o nădăjduim fără mânie și părtinire, așa cum spunea unul din înaintașii noștri.

Fiindcă, în esență, orice școală este o citadelă. O citadelă a spiritului, a abnegației și a devotamentului care nu-și găsește recompensa decât în el însuși. Suntem, așadar, mândri de a fi contribuit, după puterile noastre, nu atât la gloria noastră, a celor care suntem trecători, ci la gloria acestui popor nemuritor...

Prof. gr. did. I Gheorghe Flocea
director în exercițiu al Liceului Economic Suceava

Încercări ale tinereții

De fiecare dată, o aniversare a unei instituții școlare vine să împlinească o anume vocație a învățământului românesc.

Împlinirea a 30 de ani de la înființarea Liceului Economic din Suceava pune primul profesor titular și director al școlii într-o situație dificilă, aceea de a nu-și găsi cuvintele potrivite, care să surprindă întregul buchet de simțăminte ce-i încearcă întreaga ființă, până la o dulce durere.

Fără să vreau, gândul se întoarce prin vreme și, oprind pentru o clipă scurgerea timpului, îmi dezvăluie, ca într-o oglindă, chipul celor care mi-au fost primii colegi, profesori și primii elevi din cele 4 clase.

Perioada de început s-a conturat într-o etapă sinuoasă, dar, din fericire, scurtă. Integrarea și conturarea rolurilor unui liceu de specialitate în statutul unei unități școlare cu adeziune la elevi și părinți a început să dovedească demnitate și probitate profesională în ierarhia liceelor sucevene.

Fortându-mi tinerețea atunci, când mă întrebam mereu ce știu și ce nu știu, ce pot și ce aș vrea să fac, sub semnul aspirației spre autodepășire și independență în dobândirea unor responsabilități și drepturi, prin acțiuni de voință și curaj, mi-am demonstrat că virtuțile vârstei se pot afirma numai prin modelarea proprie și a celor din jur.

Conturarea din primii ani a unui colectiv didactic ajutător și auxiliar de excepție, realizarea unei baze didactico-materiale la standardele naționale și cu tendințe europene, obținerea de rezultate remarcabile ale elevilor la olimpiadele naționale de contabilitate și merceologie, la concursurile artistice școlare, la concursurile și campionatele sportive au făcut ca Liceul Economic din Suceava să devină, începând cu anul școlar 1970-1971, o școală model în sistemul liceelor economice din țară.

Pregătirea competentă a absolvenților atât la disciplinele de cultură generală, cât și la cele de specialitate a determinat ca, în majoritate, să fie admiși în învățământul superior economic, cu precădere în centrele universitare din Iași și București, centre care au atestat calitatea învățământului mediu economic din Suceava.

Încercările tinereții trăite pe parcursul a doisprezece ani, impun să cer îngăduința de a-mi exprima nealterata recunoștință față de cei care au contribuit la fondarea Liceului Economic Suceava, tuturor profesorilor și specialiștilor care au știut să învețe generații de elevi să culeagă diamantele cunoașterii din roua veșnic proaspătă a spiritului uman, și odată cu ele, sensurile vieții adevărate.

(Corneliu DUCEAC, prof. gr. did. I, director al Liceului Economic Suceava între anii 1966 și 1978)

*Orice lucru are frumusețea lui, dar nu oricine o vede.
(Confucius);*

GÂNDURI DE LICEAN...

Sunt perioade în viața unui om, care prin intensitatea trăirilor sufletești, prin insolitul sau prin farmecul întâmplărilor, rămân vii în amintire timp îndelungat.

Parcă ieri era. Venisem în iulie 1994 să dau examen. Aveam înima cât un purice. Gândul că peste puțin timp voi avea primul examen din viața mea îmi amortise simțurile. Mă amăgeam cu ideea că nu sunt singurul în aceeași situație. De la autogară și până la poarta liceului am întârziat câteva zeci de "omideți cu chipul pierit" de emoție. Astăzi, după ce am trăit și am trecut cu bine examenul de admitere, nu știu câți dintre noi ar recunoaște ciudatul sentiment încercat atunci. Cert este că bucuria reușitei primului examen din viața de elev ne-a copleșit și

ne-a adus fericirea în suflet, chiar dacă unii dintre cei din clasele mai mari ne priveau cu compasiune sau alții râdeau de noi. Important este că numele noastre se aflau deasupra liniei sub care erau enumerați cei respinși. Intrasem la unul dintre liceele cu concurență mare unde "se face carte".

Începutul a fost greu, ca orice început. Alți colegi, alți profesori, alte cerințe. Însă treptat, ne-am obișnuit.

Îi privesc pe cei din ultimul an de liceu și încerc să înțeleg cauzele comportamentului lor cu totul diferit față de cel de anul trecut. Îmi pare că sunt într-o permanentă criză de timp, preocupați și maturi. Adeseori, au un aer grav și o privire nostalgică. Se apropie bacalaureatul, examenul la facultate...

Realizez că privirea aceea tristă este de fapt regretul că, în curând vor spune: "Adio adolescență!". Vor rămâne, cine știe pe unde, legitimații, fișe, ecuații, formule, simboluri, emoția tezelor și a extemporalelor, soneria de la intrare, bănci zgâriate, bătăile cu cretă, corigențele, notele și iar notele...

Mă întreb, de asemenea, ce veți fi simțind dumneavoastră, domnule profesor, la fiecare sfârșit de an, când, după patru ani de muncă, ați încercat și ați reușit, mai mult sau mai puțin, să îndrumați încă o generație de tineri pe drumul atât de spinos pentru noi, elevii, acela al cunoașterii. Nu mă îndoiesc că vă încearcă aceeași părere de rău, pe care ați simțit-o și anul trecut și pe care o veți avea și anii viitori, când noi generații vor părăsi băncile școlii.

Și vreau să cred, domnule profesor, că, indiferent de gradul de pregătire al unui elev, dacă a fost obraznic sau cuminte, silitor sau nu a excelat la ora dumneavoastră, l-ați iertat în sufletul dumneavoastră și i-ați dorit, chiar dacă nu i-ați spus-o, o reușită deplină în viață.

Vă mulțumim, dragă domnule profesor, pentru tot ce ați făcut pentru ca noi să devenim cândva oameni.

CONSTANTIN PALAGHIANU
clasa a X-a A

TAINA EXISTENȚEI UMANE NU CONSTĂ ÎN A TRĂI, CI ÎN A ȘTI PENTRU CE TRĂIEȘTI

Adolescența, această etapă de neuitat din viața unui om, ar rămâne o perioadă nesemnificativă, dacă adolescenților le-ar lipsi chemarea pentru descoperirea conotațiilor unor verbe ca: "a vrea", "a trebui".

Pentru "eul adolescent" pe lângă înțelegerea intuitivă a acestor verbe, reflectarea asupra semnificației lor ca năzuință proprie va porni pe traiectoria împlinirii atunci când se îngemănează cu imaginea propriei valori.

Dar cum poți realiza adevărata ta valoare? Răspunsul la această întrebare și la altele care apar și parcă se completează unele pe altele este relevat apelând la experiența celor a căror călăuză, în întreaga existență a fost un cod de valori autentice, un cod al valorilor instrumentale, etice și estetice: profesorii, oamenii de la catedră.

Când ești liceean de multe ori te gândești că orele de curs nu îți oferă în întregime cadrul necesar manifestării personalității. De fapt gândești că nu ești luat în seamă și trebuie să faci doar ceea ce ți se cere.

Acest lucru poate fi explicat prin faptul că adolescența este perioada în care avem o personalitate puternică, începem să ne formăm și să ne impunem propriile opinii, iar când nu suntem înțeleși ni se pare că am fost subevaluați.

Dar, dacă ajungi să simți într-adevăr prietenul de la catedră, atunci această stare de incertitudine dispare.

Prin școală, datorită studiului, călătorești cu mintea în istorie, te situezi imaginar pe toate meridianele planetei, pătrunzi înăuntrul materiei universului, îți îmbogățești spiritul cu valorile artei.

Este, într-adevăr, un prilej de emoții superioare, de revelații uluitoare, de descoperiri impresionante. Astfel, pe măsură ce știi mai mult, fiindcă cunoașterea este infinită. Întotdeauna mai există ceva de aflat, ce te determină să cercetezi mai departe și mai adânc.

Școala îți oferă această perspectivă, de a te confunda în universul cunoașterii. Dar totul depinde de tine.

Neștiind pe ce căi cineva a ajuns să dispună de aptitudini, de talent, unii sunt înclinați să atribuie un rol exagerat moștenirii genetice. Talentul se naște, se formează în școală și este condiționat în cea mai mare măsură de atitudinea conștientă a tânărului față de sine însuși, de perseverența și priceperea cu care el, în procesul activității permanente, se construiește pe sine.

În liceu am învățat să descoperim partea nevăzută a lucrurilor ce ne înconjoară, înțelegând astfel că din repetate căderi renaște spiritul novator. Aici devenim măsura propriului spirit, descătușat de un prezent trăit aproape de visul adolescenței, într-o supremă încercare de proiectare a identității noastre dincolo de speranța într-un timp mereu actual, rămas suspendat în noi înșine, covârșindu-ne maturitatea cu o trăire intensă în afara vârstelor.

Și, dacă totuși ne vom pierde printre vise și vom rătăci printre amintiri, vom rămâne cu gândul că nimic din spiritul liceului nu se pierde, ci va rămâne ca mărturie a setei de cunoaștere a unor suflete atrase de tot ceea ce e frumos și adevărat.

SIMONA SIRETEANU

SAT ÎN BUCOVINA

Umbra veșniciei e aici rămasă.
Tot ce-a fost odată este și acum.
S-a-negrit de vreme dranița pe casă,
Streașina străveche s-a-negrit de fum.

Izvorăsc din cetini izurile-amare.
Din tilinci răsare cântecul bătrân.
Își trimit chemarea clopote spre zare.
Vetrele de piatră locului rămân.

Mai doinesc în codri buciumele stânii,
Feți și Cosânzene se mai prind în joc.
Despre vremea dusă povestesc bătrânii;
În grădini se coace blândul busuioc.

Fapta fără moarte-a evului fierbinte
S-a-nfrățit cu fapta marilor strămoși.
Timpul nou se-naltă - lângă vechi morminte -
Din puterea dârză-a Feților-frumoși.

Înfloresc pe zidul vechii Sucevițe
Chipurile sfinte strânse în sobor...
Fetele, frumoase ca niște domnițe,
Izvodesc pē-allite de dorurile lor.

... Dăinuie sub munte casa-mi bătrânească,
Cu ștergare albe la icoane vechi...
Toate ce-s aicea vor să povestească
Despre oameni care nu mai au perechi...

Peste munți și câmpuri, peste brazi și casă,
Zările de aur blânde se aștern.
Vremea trece lină, ci de ea nu-mi pasă:
Voi trăi cât tine, satul meu etern...!

Clement Antonovici

EV

E noaptea, târziu, e luna plină a vieții mele.

Păsările au tăcut.

Doar codrul geme în tăcere,

Ducând cu el greul trecut.

În poarta sufletului cineva bate.

Trupul iar a tresărit.

O umbră tristă cu o coasă-n spate

Privește tristă spre al ei tribut.

Cine-i acolo?

Sunt eu, și-o știi atât de bine.

Azi am venit din nou.

Trebuie să-mi iau ceva ce mi se cuvine.

Te rog, o zi măcar mai lasă-mi inima în mine!

Ha, ruga este în zadar.

Nu sunteți sfinți.

Și nici nemuritori din totdeauna,

Veșnic cerșiți pentru-a voastre vieți,

Dar ce e scris nu se schimbă acum,

Hai, vino, nu am timp s-aștept!

Bătăile inimii au tăcut.

Doar sufletu-mi șoptește în tăcere:

"Rămâi cu bine-al meu trecut!"

VIITOR

Acum am coborât aici,

În trupul veșnicei uitări,

E inima ce-mi dă fiori,

E chipul timpului ce a murit.

Trăiesc, pentru-a auzi inima cum bate,

Trăiesc, privind moartea ca o eternitate

Și singur voi trăi în pace,

Și voi auzi doar sufletul cum tace.

O, te înșeli, străino,

Urăști această lume,

Prin moarte te-ai urî pe tine

Și chinul va veni să te aline.

Va fi o vreme când totul va fi bine,

Te vei gândi atunci,

Te vei gândi la mine.

Laurențiu Petrea

DOUĂ SAPTĂMÂNÎ ÎNTR-UN JURNAL
(FRAGMENTE)

Luni, 18 iulie 1994

Partea cea mai importantă a zilei s-a consumat după-amiază. Tot grupul, români și francezi, am fost invitați, de către primarul orașului Bressuire, la primărie. Aici, într-o atmosferă destinsă, am fost primiți cu insigne și tratați ca niște oaspeți de onoare. Am schimbat amabilități. Spre seară, am vizitat orașul, în special principala zonă comercială: o străduță cam de 500 m, presărată de o parte și de alta cu magazine, bistrouri, ceasornicării, gogoșerii, magazine cu mărfuri de lux, parfumerii... Am avut o senzație de exaltare când am intrat în parfumerie... mirosurile fine se îmbinau plăcut în întreaga încăpăre. Îmi fugeau ochii de pe o sticlă pe alta. Tot astăzi tatăl lui Agnes mi-a arătat zona industrială, un fel de Burdujeni al nostru... spun un fel pentru că diferența este radicală: fabricile de mobilă, de piese auto, auto-service-uri, etc. sunt așezate unele lângă altele, mici distanțe, sunt foarte curate pe dinafară, cu o zugrăveală plăcută, dădea impresia unor clădiri ce fac parte dintr-un complex hotelier. Ziua de lucru începe la ora opt dimineața și se termină la ora șase seara. La prânz între orele douăsprezece și treisprezece, muncitorii sunt liberi, toate magazinele sunt închise, se ia prânzul în familie. Tinerii sunt aceiași ca și la noi, veseli, puși pe șotii. Măine voi vizita farmacia unde lucrează mama prietenei mele Agnes. M-am mirat de faptul că deși termometrul arăta 25 grade C, ei spuneau că este foarte cald.

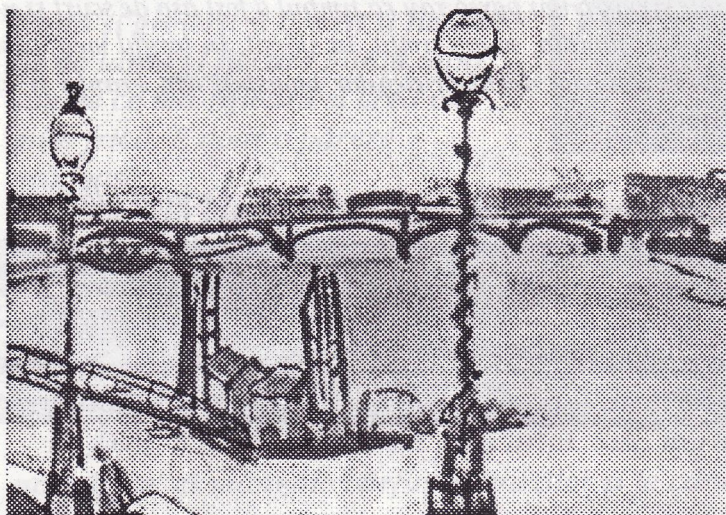
Marți, 19 iulie 1994

Chiar de dimineață am început vizitele. Am mers întâi la farmacia unde lucrează mama lui Agnes. Farmacia aparține unui supermagazin, aici totul este foarte curat și ordonat. Apoi am plecat spre colegiul "Jules Suprevieille" care era o clădire

de forma unui pătrat, iar în mijlocul ei este o curte cu multă verdeață și bănci, pentru relaxarea elevilor. Cele două etaje ale clădirii adăposteau laboratoarele și clasele care erau dotate cu tot ceea ce era necesar, elevii puteau experimenta la fizică, chimie, biologie. Iluminatul era foarte plăcut, băncile erau sub forma unor mese cu scaune și am constatat cu bucurie că și mesele lor sunt scrise: "Francois aime Goel", "Roxette" etc. Pauzele sunt acoperite cu un post de radio și o televiziune cu circuit închis, unde sunt prezentate filme, producții ale elevilor, ceea ce este extraordinar! Biblioteca școlii este o încăpere spațioasă cu multe rafturi și dulapuri, elevii având posibilitatea să citească și să conspecteze cartea dorită acolo! O zi școlară începe la ora opt și se încheie la orele paisprezece sau șaisprezece, în funcție de anul de studiu. Miercurea este zi liberă. Notele sunt de la 1 la 20. Nici la ei nu lipsesc repetenții. După această vizită am mers la un restaurant de tip american și am mâncat câte un hamburger, apoi am fost prin piață, care mi s-a părut ca și la noi, numai că este foarte curată.

Miercuri, 29 iulie 1994

La Rochelle este un oraș-port la Oceanul Atlantic. Tocmai l-am vizitat astăzi. Ne-am urcat într-un autocar cu un confort maxim, pus la dispoziție de o agenție de turism, și am plecat spre ocean. Mersul cu autocarul a durat mai mult de o oră. Printre partidele de cărți, glumele și râsetele noastre, am aruncat câte o privire spre peisajul zonei. Lanuri întregi de porumb, grâu și viță-de-vie. Fără un

pic de pădure, de deal... fără să mai zic de munte... La Rochelle este un oraș cu construcții vechi, dar și noi. Am colindat toate magazinele, toate centrele de informare turistică și am rămas cu imaginea acestui oraș; în micul golf, pe care îl face oceanul la țarm, se zăreau o mulțime de iahturi, bărci, vapoare... După ce am mâncat, am plecat pe plajă, ne-am scăldat și ne-am bronzat de minune... Spre seară am plecat la Bressuire și de aici spre casă. Deși suntem obosiți, suntem entuziasmați de tot!

Luni 25 iulie 1994

Azi am vizitat castelele de pe Loire, nu pe toate, ci doar două, însă a fost minunat. Primul și cel mai interesant este castelul Usse, unde s-a născut legenda frumoasei din pădurea adormită. Castelul este transformat în muzeu, toate încăperile sunt "populate" cu manechine îmbrăcate în costume de epocă, fiecare înfățișând pe rege, regină, prinț, prințesă, ursitoarele bune și cea rea, slujitori etc. Ai senzația întoarcerii în timpul medieval, misterios. Castelul este înconjurat de o pădure deasă și un canal de apă, iar în imediata apropiere se află o biserică, ce este o adevărată bijuterie arhitecturală! Al doilea castel, Chinon, în care la 8 martie 1429 a fost primită Ioana d'Arc de către Charles de Anjou. Castelul, situat pe o stâncă, pe malul drept al Loirei oferă vizitatorilor o panoramă fantastică. De la înălțimea lui vezi în depărtare cum cerul se unește cu pământul, iar bărcile de pe apă par simple frunze plutitoare. E grandios!

Marti, 26 iulie 1994

Azi am mers la Futuroscop - parcul generației viitoare! Futuroparc este un parc imens de distracții ce se întinde pe mai multe hectare, cu construcții ciudate, în diferite forme geometrice: o sferă într-un patrulater de sticlă, un pătrat imens, un turn rotativ. Aici am văzut tehnica viitorului, imagini tridimensionale, globulare, cel mai mare tablou din lume cu ecrane (850 ecrane pe o suprafață de 162 metri pătrați). Într-o clădire ce dădea impresia că este construită din alăturarea mai multor cilindri, tehnologia te facea să crezi că ești în elicopter, că zbori deasupra păsărilor, deasupra oceanelor, imagini

proiectate cu laser-ul pe apă, etc. Azi am trăit o experiență de vis...

Joi, 28 iulie 1994

A fost ultima zi petrecută în Franța. După ce mi-am făcut bagajul, am stat afară pe bancă, rememorând cele mai frumoase clipe petrecute, care au fost de fapt TOATE!!!

M-am plimbat cu bicicleta prin împrejurimi și, ceea ce este foarte important, am rămas cu plăcuta impresie că francezii sunt oameni primitivi și ospitalieri, așa cum suntem și noi, moldovenii, singura diferență fiind limba. A fost o șansă minunată de a cunoaște niște locuri și niște oameni impresionanți în ceea ce privește amabilitatea.

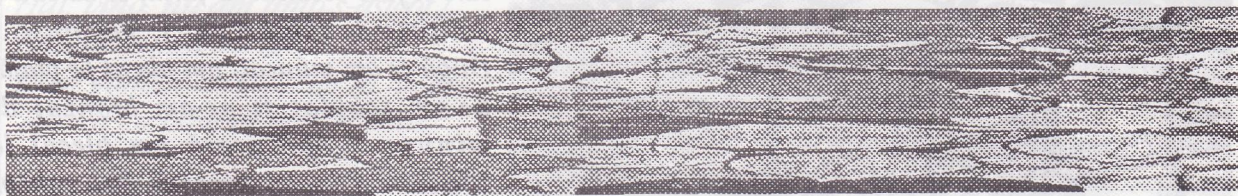
Vineri, 29 iulie 1994

Ce ciudat! Acum trei ore eram în Franța, iar acum sunt ACASĂ! Am râsuflat ușurată când am decolat de pe aeroportul din Orly-Paris și am aterizat la Constanța.

Din cauza timpului ce ne presa, n-am reușit să vizităm decât zona periferică a Parisului. În viața mea nu credeam că am să văd o asemenea amestecătură de rase umane într-un singur loc: africani, americani, chinezi, spanioli. Parcă era un vulcan gata să erupă.

Despărțirea a fost grea, cu lacrimi și cu promisiuni de revedere... România nu se schimbese deloc... parcă doream să revăd locurile natale și parcă îmi părea rău că timpul a fost așa de scurt și n-am putut vizita mai multe. Când mi-am revăzut familia, m-am simțit, în sfârșit, în largul meu, deși mai scăpam câte un "Oui" sau "Non". Deja simțeam dorul prietenilor proaspeți din Franța și al locurilor minunate de acolo. Pe curând, Franța!

Cristina Blănaru

PACE

E zăpadă iar

Și crengile îngreuiate de un alb strălucitor,

Într-un decor bacovian

Se degradează, mor.

E iarnă iar

Și aripi mari aş vrea să-ntind spre infinit,

Dar fluturul din mine,

Prea slab, și-n neputință a murit.

E armonie iar

Și-mi caut alinarea printre sfinți

Făcuți doar din zăpadă,

Cu vorbele cuminți.

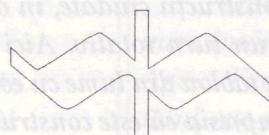
E pace iar

Și-adorm sub o ninsoare de flori de liliac

Și pleoapa străvezie închizând-o,

Cu lumea celor buni mă-mpac.

Otilia Schipor

SOI DE EDEN

Voronet, 25 iulie, 1993

*Sunt departe de tine.....
 Departe de toți.... Într-un loc creat
 de Dumnezeu pentru oameni.
 Oare....pentru oameni?!*

*Sunt singură....Departe de
 artificiile și iluziile lumii moderne.
 Și totuși, nu prea departe ...Se aud
 strigăte plecate de acolo, din
 lume...*

*Acum e liniște. Doar vântul
 cântă și greierii și brazii și fiecare
 fir de iarbă și fiecare Ființă.Sunt
 sunete ce mă-nfioară și cred că
 mi-e frică. E doar o părere
 anxioasă.....*

*Fiecare Ființă cântă. Aici, prin cântec se comunică. Cântecul e un limbaj; el e
 gândul pornit din Ființă.El este Ființa însăși și o parte din Univers.*

*Din când în când îmi trece prin fața ochilor câte-o Ființă, Mică... Mi-o imaginez
 adevărată într-un tablou albastru- argintiu care o apără de Plictis, singurul dușman
 adevărat și de Neviață, căci aici nu există moarte ci doar Neviață!
 Mai întâi un Fluture. E mișcare diafană de aripi! Ca o zbatere lină de gene...*

*Apoi, o Pasăre. Aleargă fără aripi. Sus, norii aleargă și ei, însă cu aripi calde și
 nostalgice: ei mângâie vârfurile brazilor și le cântă. Ca și razele de soare cu aripile
 frânte....*

*Zi, noapte... Dimineața, seara....Ce succesiune firească...Nimic nu e strâmb,
 nimic nu e încâlcit, nimic nu e smintit.*

*Dimineața și seara sunt două clipe de rugă. O rugă cântată. Cântată de fiecare
 Ființă, cu spiritul, în cor cu îngerii...*

*Dumnezeu e atotputernic în lumea aceasta care seamănă cu un Eden. Da, e un
 soi de Eden. O lume albă, o lume ridicată pe o aripă de înger trist.....*

*Păcat că trebuie să plec din această albime. Păcat că trebuie să plec din lumea
 Ei, în lumea oamenilor. Păcat că trebuie să comunic din nou, prin vorbă, nu prin
 cântec....*

*Mi-e silă de vorbe. Gândul, Spiritul mi-au fost întotdeauna încarcerate în colivia
 cuvintelor. Aici Cântecul m-a făcut să nasc Cuvântul, dar numai scris, nu rostit...*

*Plec cu un cântec ciudat în minte, un cântec cu sunete plătându, un cântec
 fără sfârșit.*

Loredana Chirilă

PARINȚI ȘI COPII

Tu, părinte, în apa visării te-arunci.

*Când pământul străbun ne cuprinde la sân
După noi, - spre-a trăi, doar copiii rămân.
Rând pe rând toți intrăm în eternul senin,
Dar mereu dăinuim prin acei care vin.*

*Chiar de-ajungi cerșetor, când ai fost cel dintâi,
Chiar de ești prigonit, tot părinte rămâi.
Nu poți fi ca de fier, nu poți fi ca de lut.
Când se zbate sub vremi cel din tine născut.*

*Nu mai știi cum e bine în lume să fii,
Dar copii de nu ai, nu ai nici bucurii;
Nu mai știi de la viață ce-i bine să ceri,
Dar copii de nu ai, oare n-ai nici dureri ?*

*Când lipsește din casă un chip ca-n povești,
Te întrebi pentru ce-n lumea asta trăiești -
Și când, prius de dureri, nu adormi până-n zori,
Te întrebi ce-ai să lași după tine când mori...*

*Îl iubești ne'ncetat - de e bun, de e rău -
Totul dai pentru el și îl ierți, că-i al tău !
Te gândești că ai dus-o mai greu decât el
Și nu vrei să ajungă s-o ducă la fel...*

*Nu îți vine să crezi ce înalt a crescut.
Gândul tău zăbovește adesea-n trecut ;
Și aducerii-aminte în suflet s-aprind
Și-l auzi și îl vezi gângurind și-nflorind.*

*Iar când toamna-și revarsă mirozua pe nuci,
Ți-amintești cum de mână la școală îl duci,
Cum l-aștepți, cum îl strigi și de rău îl ferești,
Cum îți spune, mirat, minunate povești...*

*Pentru el ai trecut din necaz în necaz ;
Lacrimi grele răsar și îți curg pe obraz.
Uneori te revolți, că nu-i harnic, și-l cerți,
Dar îl vezi iar copil și atunci îl ierți...*

*Ți se pare pustiu când în casă el nu-i -
Și ai vrea ne'ncetat vorbe blânde să-i spui.
Deși știi că odorul-i frumos și voinic,
Grijă-i porți și te temi când nu-ți scrie nimic.*

*... Vine-apoi ziua bună-a frumoasei lui nunți...
Tu și mama sunteți niște oameni cărunți...
Închinați cu nuntașii un dulce pahar,
Dar apoi vă ascundeți și plângeți cu-amar...*

*Tu ai vrea, ani la rând, vorbe dragi să le-nșiri,
Dar sosește și clipa unei despărțiri...
Ei de mână se iau și în lume se duc,
Voi rămâneți și plângeți sub veștedul nuc...*

*... Brume grele se lasă pe-nținse câmpii;
Sună aspru un vânt în păduri ruginii;
Frunze aspre s-aștern pe cărarea din lunci;*

*Ți se pare că prunc ești la tine în sat
Și te miri cum de pruncul tău drag te-a uitat.
Nefăcute rămân o mulțime de trebi.
Unde-s ei ? Ce mai fac ? în amurg te întrebi.*

*Nu primești la aceste-ntrebări vreun răspuns.
Anii trec și acum un bătrân ai ajuns.
Ostenit și uitat, vei intra în azil...
Cel plecat te-a uitat, dar rămâne copil...*

*Ai ajuns de prisos... Și ai fost cel dintâi...
Tu, lovit de dureri, tot părinte rămâi...
Într-o zi vei intra în eternul senin,
Dar mereu vei trăi prin acei ce vin....*

Clement Antonovici

SIC COGITO

*Nu este grea desprinderea de soare !
Când vine vremea, prea ușor se moare !
Mai greu pentru ființa omenească
E ca, trăind, la moarte să gândească.*

*Nu clipa-n care trebuie să moară
E cea mai grea a omului povară,
Ci timpul de la groaznica sentință
Pân' la intrarea lui în neființă...*

Clement Antonovici

APUS DE SOARE

*Sunt singur și gândul mi-e departe;
Îmi amintesc trecutul și soarele apune.
Amăgitoare clipe de taină și durere,
Fiorii reci mă-neacă, iar vântu-i ca o boare.
Privesc tăcut copacii și frunzele lor moarte,
Singurătatea-i crudă, eu nu mai cred în glume,
Dar sufletul meu rabdă, continuă să spere.
Blând mă cuprinde vraja apusului de soare*

MIHAELA CRĂCIUN

DURERI

*Nori negri și pufoși
Mă ard neîncetat de-atunci.
Mă doare privirea
Și vreau să nu mai simt.
Vreau s-o strivesc,
Să rămână o idee.
Mă doare un colțișor al
inimii mele.
Doare amintirea și atât
Cuvintele-mi mor pe buze.*

Ramona Adriana Osan

Cugetări

Cel mai scurt drum spre onoare e de-a fi ceea ce-ți dorești să pari. (Socrate)

Prieteni încercați ți-ai ales, cu cângi de-oțel de suflet să ți-i prinzi. (Shakespeare);

Nu te plânge că ești strivit dacă te-ai făcut vierme (I. Kant);

Nu-ți face prieteni, dar, după ce ți i-ai făcut, nu-i îndepărta repede de tine. (Solon);

Ai toată viața un școlar pe care nu trebuie să-l pierzi din ochi: tu însuși. (N. Iorga);

Nimeni nu poate trăi fără prieteni; chiar dacă stăpânește toate bunurile lumii. (Aristotel);

Ambiția e viciul omului mic. (Montaigne);

Nu pot fi în același timp prieten și lingușitor. (Plutarh);

Pentru mine, viața fără muncă nu-și are rațiunea.

Mulțumirea mea cea mai mare, singura mulțumire, este lucrul. (George Enescu);

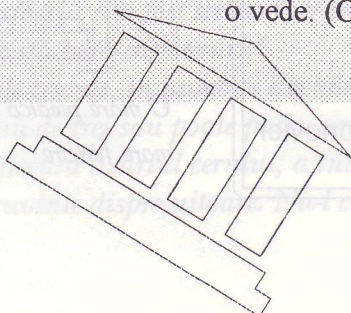
Prietenia îndoiește bucuriile și înjumătățește necazurile. (F. Bacon);

Vai de cel care ține minte pedeapsa și uită greșeala! (N. Iorga);

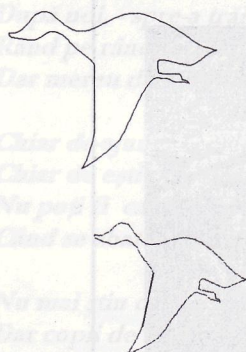
Nu vorbești despre fericirea voastră unui om mai puțin fericit decât voi. (Pitagora);

Numai atât ai trăit: cât ai muncit. (Goethe);

Orice lucru are frumusețea lui, dar nu oricine o vede. (Confucius);

SPERANȚĂ

*Am o privire neastâmpărată și frumoasă, știu asta,
aproape-i o zeiță.
În trupu-mi de cărămidă
cuprinzătoare forma de eudemonism
Nu-ndrăznesc să mă joc
pe lacuri, în păduri, nici chiar în parcuri
gândul heterodox, șovăielnică-ncercare;
rămân cu același instinct atrofiat.
Galactică speranță, urmaș din Pandemoniu;
curg lacrimi nepătate de-al nostru vitalism
dar, eu cerșesc și voi cerși ca-ntotdeauna*

MARIUS CORNILĂ

VISCOL

În întunericul alb de afară,
Săgeata fântânii se clatină
Odată cu plopii din luncă.

Prăjina fântânii cu ciutura ei
Se leagănă-n viscol mereu
Ca o limbă de clopot imens.

Ciutura fântânii bate întruna
În doaga cea albă a cerului.
Și zările cântă pe strune de
viscol...

MACII

Macii sunt făclii adânci, înfipite
Într-al țărni negru aluat.
Macii sparg cu focul din corolă
Cerule peste câmpuri revărsat.

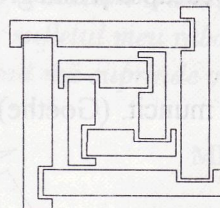
Se aprinde cerul fără margini,
Stelele ard trosnind, scrâșnind din dinți!
S-a aprins întreaga galaxie
De la jarul macilor fierbinți !

Clement Antonovici

CHIN LOGARITMAT ÎN
BAZA -EU-

Tu,
ecuație
a instabilității erotice,
Tu,
gând
răvășit de seva feminină,
Tu,
fantomă
a orașului antic
Alungă
inima
ce imita sistola,
Suprimă
spaima
ce seacă voința,
Tu
divina
Udă florile.

Marius Cornilă

*O mare piedică a fericirii e de a ne aștepta la o prea
mare fericire* (Fontenelle);

OBSESIA PLOII

ESEU

Cobor în neant pe o sprânceană de lumină. E întuneric și obsesia pune stăpânire pe ființa mea. Vreau să fie soare cu rouă pe el, vreau să întind corzile harpei până va clocoti infinitul în el însuși... E atâta pustiu în suflet și afară. Pășesc încet pe scara putredă, cu teamă, căci spiritele amorțite se încolăcesc de trupul meu înghețat. Dau în lături cortina de fum și apar pe scena "vieții". Aplauze mute mă ocolesc și se izbesc de zidurile calcaroase implantându-se ca niște hieroglife. Orologiul istoriei bate țarmurile nisipoase, căci clepsidra e goală acum. Pustul tâsnește din grota deșertului și-mi cere să-i fiu părtașă. Întorc capul spre clipă de lumină și zăresc un fir de ploaie gata să-și ia zborul. Ca o ibovnică îngenunchez și mă las să-mi scoată lantul... înginit acum. dar ruga e zadarnică. Firul de ploaie se înalță ca pasărea Phoenix din propria-i cenușă și-mi promite libertatea. Am atâta nevoie de ea, am atâta nevoie de ploaie, de soare, de lună, de stele, de cântecul lin al Universului. Dar, oare voi mai putea depăși infinitatea neantului? Mă voi putea înălța până spre cerul smălțuit de curcubee? Numai ploaia... ea e singura purtătoare de iubire și teamă, de speranță.....

Pe aripi de ploaie plutea viața la începuturi. Din negura eternă a Lunii s-a născut apa, izvorul nemuririi. Dacă focul a fost adus din lăcașul zeilor, de titanicul Prometeu, ploaia de unde-și trage seva? Care e misterul ei?

Tăcere în noaptea de aur picurii de ploaie sărută iarba și neantul formează coliere de granit. Ploua cu aburi de soare. E numai ploaie, doar ploaie și vis... și vis..

ALINA DANIELA SMOCOT

NĂSCUȚI PENTRU A SUFERI ÎN VIAȚĂ SAU PENTRU A TRĂI ÎN SUFERINȚĂ

El era un străin.

Când am intrat în biserică ochii mi s-au oprit pe chipul lui de piatră. Purta o haină porțită și niște blugi tăiați. Deși aplecat, modul în care i se reliefau pomeții, poziția nonșalantă a gâtului, şuvițele rebele ce-i umbreau trăsăturile, toate exprimau tărie de caracter și voință; părea că emană din toți porii sete de viață și ceva special, nedefinit. M-am așezat în spatele lui și l-am privit. Simțeam că trebuie să-i vorbesc și astfel l-am atins repede pe umăr. Am tresărit speriată de enormitatea gestului. S-a întors și m-a privit adânc. Un moment de suspans, pentru o clipă am uitat în care ne aflam, identitățile noastre, obligațiile, totul. El s-a ridicat și m-a luat de braț. Am ieșit și ne-am îndreptat spre parc. Vocea lui monotonă m-a trezit din reveria pe care o trăiam.

"Părinții mei au murit când eu aveam zece ani. Am găsit multe: întuneric, foame, violență. Dormeam sub un pod cu câțiva semeni. Nu-i poți numi prieteni sau dușmani, doar alții - simpli. Răvneau la puținul pe care îl aveam, erau uniți în fața raziilor poliției. Nu era ură. Supraviețuiam. Ajungeai într-un final la maximul suferinței, la revărsarea paharului, îți dădeai seama că dacă ai muri, atunci nimeni nu ți-ar simți lipsa. Utilizai forme diverse de droguri pentru a te simți sătul, pentru ca să ai un somn bun și pentru ca să evadezi din cușca reglementărilor unei societăți nedrepte. Toate au un sfârșit. Am fost trimis într-un centru de reeducare. Azi m-am alăturat lumii normale. Însă, există încă coșmaruri."

Nu l-am mai revăzut. Zilele trecute, în autobuz am zărit o fetiță. Ar fi avut poate cinci ani, dar slăbiciunea trupului o arătau de trei sau poate patru ani. A ridicat privirea spre oameni și cu o rugămintă mută în ochii ei ce reflectau azuriul cerului, a întins mână ei osoasă în semn de îndurare. Cineva a murmurat cuvinte disprețuitoare. Nu-l condamna. Cu siguranță nu cunoștea

ororile străzii. Mai sunt și alții în situații asemănătoare.
 Nu-i priviți cu dispreț sau cu milă !
 Nu le-a rămas altceva decât libertatea și mândria libertății iluzorii !
 Încercați să înțelegeți și să ajutați pe cât e cu putință !

RAMONA ADRIANA OSAN

CĂDERI

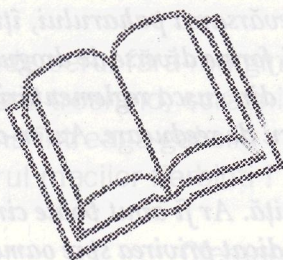
LIVRESCĂ

Și marea bătrână și homerizii
 și coloanele ridicate unei pierdute speranțe, ca
 fumul
 jertfelor, celebrând reîntoarcerea...

Din toate tăcerile lumii
 am ales acest pierdut osuar
 al mării celei mari a Eladei
 (peste șopârlele închinat
 unui blând zeu și necunoscut,
 pașii și vocea de bronz a poetului):
 "Și marea îmbătrânind insulele și naumahiile
 și spaimele nopții din nou, netrecute în cronici
 ca vântul Asiei Minor, care sparge
 cercul meu de lumină și trestii
 și masca de gresie însemnând pierdutul Ostrov"

și vântul spărgându-se-n trestii, ce fi vor cândva
 flaut,
 și coloanele de fum spre steaua Arcturus și
 rătăcirea
 Ananke.

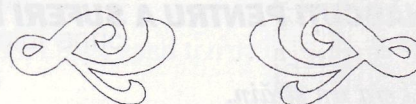
VIOREL DÂRJA

Cad frunze
 Și peste frunze, ploi
 Cad lacrimi
 Și peste lacrimi, noi.
 Cad seri
 Și peste seri cad zori.

Cad vieți
 Și peste vieți morminte.
 Peste iubiri căzute
 Cad cuvinte.
 Și peste suferințe cad tăceri,
 Cum peste fericire cad dureri.

CRISTINA CREȚU

REALITATE

A răsărit o floare din două priviri
 La început, ea fiind un boboc,
 Dar raza de soare a făcut-o să crească
 Și blând-adiere de vânt
 Din inimile lor izvorând
 A învățat-o să-i iubească.
 Apoi bobocul a devenit o crăiasă,
 Cu lunga ei trenă de foc
 I-a cuprins pe-amândoi, ca ovrajă,
 Stele, speranță și vis erau la un loc.
 Dar lacrima caldă, ca roua în zori,
 A căzut, vrând s-o strivească.
 Poate că dragostea lor a învins,
 Poate c-a fost doar un vis,
 Dar fericirea, chiar pe un drum separat,
 Nu înceta să îi călăuzească.

Simona Roșu

PSALM

Am uitat, Doamne, să mai plâng !
Sub povara de plumb a minciunii
Adevărul a râncezit
Și vorbele de duh s-au tocit,
Rostite de glasuri profane...

Am uitat, Doamne, să mai plâng !
Am uitat că sufăr atât
Și m-am obișnuit să înghit
Praful, stârnit de fariseii stâlciți
ai moralei

Am uitat, Doamne, să mai plâng !
Învățând să râd de mine,
În acest răstimp, de care nu mai știu,
Și am uitat că mai sunt.

Mihaela Crăciun

Arată să știu cine sunt, Doamne,
Spune-mi, de ce m-ai trimis aici ?!
Fă cu mine aceeași minune
Pe care-ai făcut-o cu orbul,
Și vindecă-mă de orbire.
Învață-mă, Doamne să merg
Așa cum l-ai învățat pe olog.
Dă-mi înțelegerea
Să dezleg Cuvântul,
Să Te descopăr, Doamne.
Știu, știu că ești aici, lângă mine;
Te întinesc, Te caut,
Dar în jurul meu
E prea mult, mult prea întuneric
Și lumina Ta mă orbește, Doamne...
Trezește-mă, Doamne, din somn
Cum l-ai trezit pe Lazăr
Și lasă-mă să Te cunosc.
În tot adevărul Tău.

Mihaela Crăciun

DIN ECLESIAST

Mi-am pus inima să cercetez și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri; iată o îndeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor.

Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.

Am mai văzut sub soare că în locul rânduit pentru judecată domnește nelegiuirea și că în locul rânduit pentru dreptate este răutate. Atunci am zis în inima mea:

"Dumnezeu va judeca și pe cel bun, și pe cel rău; căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă".

ETERNUL ISUS

5 martie 1974

Cineva a venit lângă mine în câmp.
Cineva a venit lângă mine și-a spus:
"De pe Cruce eu vin, sunt bătrân și bolnav;
Nu mai pot să îndur... Poate știi... Sunt Iisus."

Nu credeam că bătrânul acela-I Iisus.
Îl știam, din icoane, un tânăr frumos.
Și atunci arătat-mi-a palmele Lui,
Pieptul Lui chinuit și rănit pân' la os.

L-am crezut. Și am plâns împreună cu El...
L-am lăsat, după-aceea, în holda de grâu
Și am mers să vestesc tuturor, bucuroși,

Că Se află în holdă, dincolo de râu.

Au venit după mine atâția creștini
Câte spice rodesc pe întinse câmpii.
În zenit se scăldau și cântau ciocârlii;
Nori de aur pluteau peste plopi argintii.

...M-am văzut iar copil în căsuța din sat,
Închistrind ouă roșii spre ziua de Paști...
Tu, pruncie a mea, peste tot mă-nsoțești
Și mereu - ca o luncă de sălcii - renaști!

Însă visul prunciei îndat' a apus;
Căci mulțimea L-a prins pe eternul Iisus,
L-a certat, L-a bătut, pe Golgotă L-a dus
Și pe-o Cruce mai grea și mai mare L-a pus...!

Clement Antonovici

Fragment din proza "Chiril"

"Mi se părea firesc să- i văd chipul vinețiu plutind deasupra apelor..."

În timpul cât am fost împreună, trupul ei se tumefia treptat și apoi devenea alb transparent, iar ochii, imenși, îi străluceau de bucurie. Nu știam niciodată dacă o să o caut, dacă o s-o găsesc...

Întotdeauna când ne vedeam întâmplător pe stradă, zâmbetul ei straniu mă înfiora seducător și simțeam că o iubesc nebunește...

Niciodată nu m-a interesat trecutul ei - ceea ce e curios pentru un profesor de istorie, ispitit mereu de evenimente și fapte încastrate în memorie.

Simțeam că, dacă aș ști, iubirea mea s-ar atrofia treptat, insolent...

Nu, nu știi să-ți explic... cum ai spune tu, misterul e-n lumina nopții !

Dar prezentul? Ei, bine , i-l știam tot atât de puțin...

S-ar putea să mă crezi dobitoc sau ceva asemănător (idiot?) în sfârșit, mie mi se părea firesc că s-a întâmplat așa...

Era un joc, o nebunie, care ne plăcea amândurora... era însăși libertatea ispitită doar de memoria legăturii și nu de identitatea față de ceilalți.

De altfel, "funcțiile noastre pentru întreținere" n-aveau nici o importanță, nu puteau atinge nimic din identitatea creată"...

.....
Tancred privi din nou foaia din dosar și se simți copleșit de obosit:

Andrea Pasquali

25 ani

Studii de balet

A lucrat la barul "Liliacul"

Din cauza unei fracturi - decembrie

.....
Scrisoarea prietenului său era ea însăși mărturia nebuniei.

Chiril fusese întotdeauna un excentric, dar niciodată nu ajungea să...

"Ascultam Bach, Partita a II-a . A intrat și, încet, ca-ntr-un ritual magic, și-a scos haina, pantofii, a început să danseze absorbită în propriu-i trup. Ireală și totuși caldă, înspăimântător de pământeană.

Muzica lui Bach... niciodată nu mi-am închipuit că se poate dansa după ea, sau, mai bine zis, că cineva ar putea, ar reuși să o facă, și, totuși, când dansa ea, era mai mult decât prelungirea, era însuși arcușul viorii, creând, recreând muzica. Nu cred să fi văzut niște picioare crescând parcă din pământ!

Abia în acea zi am aflat. Nu dansa pentru prima dată pe muzica lui Bach...

Fusese invitată uneori să danseze și acceptase, punând această unică condiție; își construia singură limbajul în momentul dansului, care, de fiecare dată, era altul. Elementele se dispersau și se recompuneau într-un joc pe care ea îl stăpânea doar când muzica curgea...

.....
Tancred se ridică și închise fereastra. Afară ploua cenușiu și frigul îi pătrunse adânc în trup. Îl chemă pe Matei să-i aducă un pled și se instalează din nou în fotoliu. Oboseala continua să-i încheșteze tâmpile dureros și obsedant.

Într-un târziu, Matei intră cu pledul și o ceașcă de cafea aburindă. Nu-l întrebă nimic. Tatăl său părea absorbit și parcă mai bătrân. Îi stăruia gândul că trebuia să afle de la el, numai de la el, câte grade poate avea nebunia. Ieși, însă, în liniște, lăsând-o pe altă dată.

"Dragă Tancred,

Știi care e paradoxul istoriei? Tava cu jăratec-dac-o intuiești, și se relevă totul; mișcarea aceasta este stupefiantă pentru ceilalți, dar pentru mine e regăsirea... Sunt bucuros că mi-ai trimis cărțile pe care ți le-am cerut și-ți mulțumesc, în rest, totul e O.K., sau cum ai spus tu "uite cioara, nu e cioara".

Ce mai fac ai tăi? Chiril? Mi-e dor de voi...

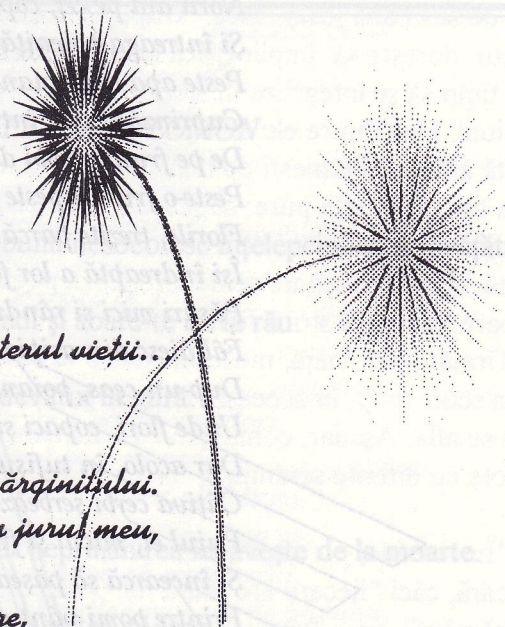
Chiril"

IULIA CÎRNEALĂ

GÂNDURI

*Zilele se scurg ca și izvorul
Noptilor de primăvară,
Anii trec la fel cu zborul
Pescărușilor din larg
Spre infinitul senin și azuriu;
Iar clipele bucuriei noastre
Dispar în umbrele apusului,
Iar umbrele întunecate de misterul vieții...
Mă întreb deseori
De ce alături de tine, de ce?
Petrec acele minunății ale nemărginitului.
De ce, când sufletul tău este în jurul meu,
Iar inima cunoaște
Focul aprins cu plumb de soare,
Scânteia de nestăvilit a trezirii la viață...*

Ramona Adriana Osan

MI-E DOR

Mi-e dor de-a mea copilărie
 Mi-e dor de-un cântec de caval
 Mi-e dor de-a vieții bucurie
 Mi-e dor de mare și de val.

Mi-e dor de viața de la țară,
 Acolo unde eu zburdam,
 Mi-e dor de însorita vară,
 Mi-e dor de-un legănat pe ram.

FLORIN DOCHIȚĂ

DIMINEAȚA ÎN PĂDURE

Pe un deal soarele iese ca o vatră de jăratec,
 Luminând străvechiul codru și colnicul singuratic,
 Luminând vechea poiană și tot cerul luminându-l.
 Norii ard pe cer, copacii se preschimbă în văpaie
 Și întreaga poieniță pare-o vie vâlvătaie.
 Peste apa din poiană astrul razele-și adună,
 Cuprinzând-o-n întregime și-aprinzând-o de lumină.
 De pe frunze, bobi de rouă se preling și cad ușor
 Peste-o frunză peste alta, umplând cupa unei flori.
 Florile, trezite parcă de lumina orbitoare,
 Își îndreaptă a lor fețe spre măritul rege Soare.
 Păsări mici și rândunele se trezesc din somnul lor,
 Fâlfâiesc din aripi și-și încep cântul ușor.
 După un ceas, poiana-ntreagă e o mare sărbătoare,
 Unde flori, copaci și păsări, sunt invitații de onoare.
 Dar acolo, în tufișuri, ce se vede-n depărtare?
 Câțiva cerbi serbează-alături pe o mamă căprioară.
 Puiul ei, micuț și firav, se ridică-n piciorușe
 Și încearcă să pășească, făcând mișcări jucăușe.
 Printre pomi vântul adie, crengile lor tremurând,
 Iar din foșnetul de frunze se aude-un vesel cânt.

Carmen Roșu

CENOTAF

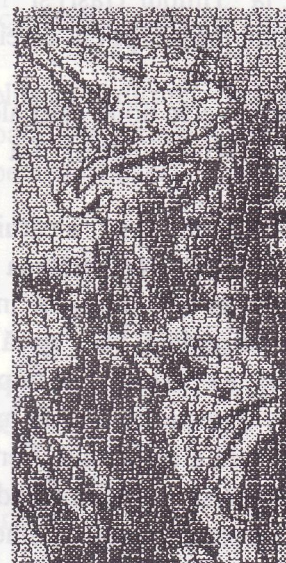
insula, ca un vis al drumului, unde
glasuri nu se aud: o Penelopă tăcută
se culcă cu noi sub fiecare astru al mării:
dimineața țese, vai, mai departe
printre oglinzi, drumul sufletului;
atâta suferință fără cântec, atâta suflet!
am băut vin aspru privind urma spartă-a
corăbiei
am tăcut mult, navigând printre insule,
unde nu ne era îngăduit sunetul.
am cântat totuși, am împins corabia
cu vocile noastre, am iubit drumul
săraci, fără arme, ne-nchinam țărmlui;
așteptam ca nimeni să nu ne recunoască;
Bătrân ostrov pe care nici o
întoarcere
nu-l luminează, pământ
plăsmuit de febra, de chinul
luptătorilor și plânsul femeilor sub măslini;
aici se întorc umbrele noastre;
umbra unei păsări cade la picioarele umbrelor;
vocea devine o insulă;
vocile lumii lovind insula-aceasta, toate

vocile
lumii...

Viorel Dârja

*În țărâmul
trupului tău
am devenit
doar un gând concentric.
Lanțuri de șerpi
Înconjoară mântuirea albă.*

IULIANA ATOMULESI

CITATE DIN BIBLIE

DIN PILDELE SAU PROVERBELE LUI SOLOMON

Frica Domnului este începutul științei; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura.

Nu te socoti singur înțelept, teme-te de Domnul și abate-te de la rău.

Omul de nimic, omul nelegiuit, umblă cu neadevărul în gură...

Un fiu înțelept este bucuria tatălui...

Comorile câștigate pe nedrept nu folosesc, dar neprihănirea izbăvește de la moarte.

Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înaintea căderii.

Copiii copiilor sunt cununa bătrânilor; și părinți sunt slava copiilor lor.

Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt de o deșertăciune care fuge; și ele duc la moarte.

Dacă cineva îl blastămă pe tatăl său și pe mama sa, i se va stinge lumina în mijlocul întunericului.

Medalion literar

Născută în toamna lui 1973, Mihaela-Iulia Botezetu este absolventa Liceului Economic Suceava, promoția anului 1991, actualmente studentă la Facultatea de Filosofie, secția Pedagogie a Universității "Al.I. Cuza" din Iași.

A început să versifice de când a început să scrie și s-a afirmat ca tânără speranță în anii de liceu, talentul ei ieșit din comun fiind trimis repede spre lumină. Debutul se afla sub semnul unei mari reviste: "Convorbiri Literare", 1988, cu grupajul poetic "Cântecele noastre", dar afirmarea ei se face mai târziu, în 1994, în cenaclul "Junimea", cu volumul "Război interior". Preocupările ei sunt multiple studii de pedagogie și psihologie, activitate de reporter-corespondentă la "Jurnalul artelor", la "Timpul" (Iași) și "Nord-Press" (Suceava), de redactor la revista "Dialog" a universității ieșene, poeta căreia în mai 1996, i-a apărut cea de-a doua carte "Într-un corp de femeie".

Despre cele două cărți ale Mihaelei-Iulia Botezatu s-a scris mult. Debutul său năvalnic cu volumul "Război interior" l-a determinat pe Liviu Antonesei să-i prezică o "evoluție plină de promisiuni".

"Război interior", alcătuit din 12 capitole de poeme în proză, este un volum în care tânăra poetă construiește traversarea dureroasă de la "umbră" la "lumină", de la "rană", la "luciditate". Trecerea de la vers la proză implică oare, o îndepărtată influență a lui Ch. Baudelaire? Ar fi o afirmație hazardată, căci, dacă proza este pentru "regele porților" o experiență diferită de poezie versificată, ea pare să i se impună Mihaelei Iulia Botezatu ca o necesitate. Versul său converge progresiv spre proză. Există în această primă carte ca și în cea de a doua de altfel, o dinamică extraordinară a limbajului. Versul ei devine energie pură.

Trebuie să o privim cu admirație și luciditate pe această poetă fascinantă, pe femeia care vrea "să-și îngroape timpul" în sine și să-l facă "să lumineze". Să fie oare aceasta adevărata puritate?

O legendă populară spune că, atunci când moare omul, "de a fost trupul fără păcat, sufletul îl sărută de sus până jos și zice: "trupule, floare, cum m-ai purtat tu pe mine și m-ai păzit!" M.-I. Botezatu dorește să împlinească legenda, să se plaseze astfel pe linia tradițiilor tematice, dar, în același timp să se integreze în sfera inovațiilor poetice. Dorința aceasta încheie în ea mai multe promisiuni. Una dintre ele este promisiunea aprobării viitoare, și a succesului, și cât se poate de concretă a fericirii lumești de mâine. E și promisiunea puterii, care, singură cu bogăția ei este materia bucuriei sale pure: capitolele "Musca la tribună", "Lupul diplomat", "Călătorul clandestin" sunt explozii ale acestei bucurii (o bucurie ludică), prin tonul lor de fabule, prin ritmul lor de joc. Cu câtă subtilă naivitate se departajează poeta de notația abstractă, încifrată, din capitolele anterioare, pentru a stoca foarte direct și transparent socialul.

"Următoarea viață, musca a trăit-o în corpul unui comunist. De data asta devenise musca atee. În scurt timp, în aceeași viață s-a gândit că ar fi mai comod să transforme poziția platformei în care se afla. Așadar, comunistul s-a metamorfozat în patron. Atunci a început să încheie contracte cu diferite seminții."

"Între mine, cer și pământ nu e decât pasul" scrie poeta în capitolul "Ploaie banală". Pasul pe o scară, căci "fiecare are scara lui" Pasul spre "pădure", spre "inimă", spre viață deci, sau pasul spre "pământ", spre "groapa", așadar spre moarte? Cale de mijloc există, e Oglinda, antica oglindă imperfectă în care eul liric se vede confuz. Care va fi alegerea? Cine va învinge în acest "război interior"? Inspirația sau Expirația? Cuvântul sau Tăcerea? Albina sau Trântorul? Apa sau Piatra? Ideea sau Indiferența?

Iată răspunsul pe care Mihaela Iulia Botezatu îl dă în ultima pagină a cărții sale: "Trei zile mai târziu, am devenit chiar eu Ideea sau cea care moare la lumina condeiului, fără lumânare,

pentru că eu sunt lumânarea însăși”.

În volumul “Într-un corp de femeie”, poeta reia și aprofundează multe dintre ideile din “Război interior”. De data aceasta, dorința de a împlini acea legendă populară apare explicit: “am nevoie de o legendă,/să mă înmormântez în ea până la înviere”.

Dincolo de obsesia și farmecul cuvintelor, distingem o luptă între ideile sale, între a avea ceva de spus și a nu avea: “n-am să renunț la zborul în adâncuri/și la limba păsării care nimeni ei nu i-a dat nume”.

Rostirea e gravă: “Vorbesc și cuvintele mele iau foc instantaneu. Buzele îmi sunt arse, dar nu mă încumet să tac”. Poezia e spovedanie și revoltă. Aduce flash-uri ale rațiunii, meditație, întoarceri în timp. Și în această carte, autoarea încearcă să dea un răspuns: eul sau cuvântul ?”

Întrucât n-ar mai avea pace cu propriile gânduri, a ales CUVÂNTUL. Viața i s-a mutat pe buze, iar cuvintele au devenit nu doar un divertisment spre a-și trece timpul, ci însăși rațiunea de a trece viața.

Citindu-i scrierile publicate până acum, înțelegem o dată în plus că dedicația făcută de limbă și literatură se transformă într-o mărturisire de credință: “Toată viața n-am făcut altceva decât să produc probe pentru judecata de pe urmă”, scrisul fiind pentru Mihaela-Iulia Botezatu “un război interior pentru pacea sufletelor noastre.”

Prof. gr. I - Viorela-Victoria Braicu

Infidelități
IV.

De dragul meu se zidesc tăceri
și se scumbă anotimpurile la întâmplare.
Ca să fiu pe măsura ofrandei,
îmi subțiez trupul într-un lujer de criș
care, sugrumat de emoție,
devine lichid, care, sugrumată de emoție,
se transformă într-un parfum fin,
inspirat dimineța la trezirea din somn
de cămășii, care, sugrumați de emoție,
se sinucid, neînștițiți că ceea ce fac ar putea fi prea puțin.

DREPTUL LA GREȘEALĂ

VI

*Dă-mi, Doamne, greșeala de a gândi în culori
și de a-mi grava chipul pe o monedă
a cărei circulație să necesite inventarea altei lumi.
închide-mi ochii la elogii și pune deasupra mea un
clopot de sticlă din care, mai apoi, să scoți aerul.
Iartă, Doamne, greșeala celui ce mă ridică mai sus de pământ,
să-mi asigure o cădere triumfală.
Promulgă, Doamne, legea intimidării adversarului
și a interzicerii versului alb.
Retează mâinile ridicate în semn de protest.*

V

Sunt Sisif și piatră. Piatra se macină prin Sisif, pentru că Sisif e doar o parte din mine.

Aș vrea să mă opresc. Verile toate tind spre linia de sosire, dar alunecă. Unele din ele prind viață, altele mor de ciudă.

VII

Întotdeauna mi-am dorit libertatea. Și-acum, când o am, Sisif nu mă mai vrea. Mă privește ca pe o pedeapsă, ca pe un păcat pentru care se căiește și mărturisindu-mi, atrage privirile asupra mea. Cineva îl compătimește, și el se bucură, pentru că nu știe că acel cineva este chiar el, răzvrătit în oglindă.

FRAGMENTE DINTR-O ELEGIE DEDICATĂ MEMORIEI

MANUELEI SAENZ, AMANTA LUI
SIMON BOLIVAR

-Pablo Neruda-

PROLOG

De la Valparaiso pe mare
Pacific, aspru drum al cuțitelor;
Soare ce moare, cer în derivă
Și corabia, insectă uscată purtată de ape.

Fiecare zi e un foc, o coroană
Noaptea stinge, împrăștiă risipite

o, noapte, o zi

corăbii

ale întunericului și luminii, marea, pământul!

o, timp, urmă spartă a corăbii!

Încet alunecă spre Panama vântul.

o mare floare aplecată-a odihnei...

Aceasta nu înseamnă nici a pleca, nici a sosi; și
nu știm nimic.

Cu ochii închiși existăm...

II

La Paita am întrebat
ce se știa despre Moartă;
să atingem doar, să atingem țărâna
frumoasei înmormântate;

Nimeni nu știa:
vechi balustrade,

Război interior VIII

Vinovată de moartea Ideii, mă rostogolesc în singurătate
și meditație, când crengile copacului din mine mă
amenință cu deznădejdea.

Vântul lovește în mine, unde roiește un cuib de viespi. Le
pun în vârful peniței și-mi scriu testamentul meu mut.

-De mâine voi pierde coroana. De ce n-oi fi având eu
bani? spune monarhul Hagi-Tudose din mine.

Mihaela-Iulia □otezatu

divine balcoane,
oraș bătrân al frunzarelor;

sa încoș

de mango invincibili

de ananasi,

de tainite adânci,

muște ale pieții

bâzâind de asupra uitării

printre capete

tăiate de pește;

indiene dhircite vânzând

zdrențele îndoielnice

ale unei sălbatice maiestăți; regina

ale unei subpământene împărății de aramă...

Cerul era acoperit

și ziua obosită.

Ziua era un om rătăcit,

un călător pe un lung

drum spre niciunde

plin de praf.

Am oprit copilul, bărbatul

bătrânul;

și ei nu știau unde

a murit Manuelita,

care era casa ei;

unde să găsim acum

cenușa oaselor sale?

am întrebat marea

și bătrânul ocean...

Marea Peru

și-a deschis în spumă ochii incași

și am auzit gura fără de dinți a turcoazei...

III MAREA ȘI MANUELITA

Ea m-a condus aici; femeia luntraș;
femeia-podar, din Colan, trufașa...
Frumoasa m-a condus aici, mi-o reamintesc:
sirenă a puștilor,
văduvă a năvoadelor,
micuță traficantă creolă
de miere, de porumbei gulerati,
de ananași și pistoale...

Ea a dormit în buzoaie,
alături de pulberea răvrătită,
de peștii al căror freamăt
urca proaspăt în bancă,
de aurul celor mai trecătoare zile
de golful de culoarea vidului și-a
fosforului...

Cum îmi amintesc de parfumul de nard al
pielii ei negre
de ochii ei nemiloși, de mâinile mici și de
fier...

Îmi amintesc de tine, rătăcită
conducătoare...

Aici a trăit ea,
chiar pe aceste talazuri.

Nu știu unde a plecat,
Nu știu
dragostea unde și-a primit ultima sărutare
și nici unde a întâlnit-o ultimul val...

XI. EPITAF

Ea a fost femeia rănită
în mare noapte a drumurilor;
a avut drept vis o victorie
a trăit în brațe îndurerate
A strâns în brațe o sabie.

XIV. DIN TOATĂ
TĂCEREA...

Și acum suntem singuri,
Singuri cu această orgolioasă;
cu aceea ce și-a croit
veșmânt din violetul fulgerului,

Împărăteasă purtând trei culori
și mare acoperământ al orașului Quito

Din toate tăcerile lumii
Ea a ales acest trist estuar:
apele palide din Paita...

XV.

Vreau să văd clipele lungi
înfășurate ca niște drapele
ascunse în adâncul tăcerii.
Vreau să văd această femeie ascunsă,
Vreau să știu...

XVII.

Vreau să merg alături de tine, să știu,
să aflu de ce, să intru, să merg
în această inimă risipită.
Vreau să întreb praful pierdut
iasomii bănuitoare, împrăștiată...

De ce? De ce acest jalnic pământ,
această neîntreruptă lumină,
Acest întuneric neîstelat?
Și de ce Paita pentru moartea ta?

XXI. INVOCĂȚIE

Adio, adio, adio, sălbatică și fără mormânt;
trandafir roșu, măcieș rătăcit în moarte!
Adio, urmă păstrată de pulberea din Raita,
corolă sfâșiata de nisip și de vânt!...

Traducere de Viorel Dârja

Fragment din proza "PASPARTU" de Iulia Cârneală

Holul întreprinderii mirosea excitant a parfum, același parfum, același mereu.

Și aveam senzația că mă scufund în frică, întâlneam un mort. Ușile cu geamuri și perdele închid nișe de căldură, funcționari înghesuiți și aer rarefiat. Intram pe prima, o strigam pe Ortance și ieșeam în golul deschis de culoar așteptând. Ceasul din capăt arăta

mereu 11. Într-o zi mi-am spus că e defect, dar funcționa. Veneam. Nu fixam nimic. Hazardul joacă pe linoleumul uzat. Important e că-l simt ca pe un adversar și nu sunt umil. Și Med vorbea în ultima scrisoare despre umilință. Dacă ieși din sistem vezi niște animale - ridicolul momentului în care adevărul, inspirat în carnea-i devine. Suntem contaminați dar nu ne pasă. Cine știe cum se poate ieși dintr-un culoar? Pălăria mea cea veche stă deasupra oglinzii și-mi amintește de Med. Mi-am cumpărat-o când aveam 12 ani. Negustorul s-a uitat mirat la-mutra mea de puști grav și a râs în hohote când i-am spus că e pentru mine. Apoi, ceremonios, mi-a pus-o pe cap. Era serios și tandru.

Intram totdeauna la el pentru că totuși acolo îmi spunea că voi deveni cândva un adult. Simțeam mândrie în fața timpului care va trece și îmi plăcea și el. Slab, cu fața pergamentată, și riduri adânci, avea o noblete de înțelept.

Med mi-a spus într-o zi, târziu, că a fost împuscat în timp, ce-si fuma linistit pipa, n-a schițat decât un zâmbet chinuit și a murit.

Pe vremea aceea Med avea 22 de ani. Era foarte frumoasă! Mă îndrăgostisem de ea, dar nu reușeam niciodată să-i vorbesc. Cu fața roșie de atâta alergătură pe câmpul din capătul orașului, îi duceam în fiecare zi un buchet mare din flori de câmp. Îl lăsam în pragul casei și apoi, speriat de curajul meu, fugeam până la capătul străzii unde priveam insistent apa limpede a Havuzului. Curgerea apei îmi făcea bine. În iulie uitam totul.

Orașul, destrămat în străzi înguste, petruite, cu strada mare pe care casele erau ca niște vagoane înghesuite în propriul lor trup, aștepta lasciv. În acele zile priveam decorul spoit care-și făcea loc pe terenul de joacă din spatele casei. Câteva cuie, scânduri și bărci creșteau în fiecare oră mai victorioase ca niciodată. Era mereu praf și căldură. Țăranii își aduceau primele fructe și străchinile de pe trotuar le ofereau ispititoare, zemoase.

Cu doi, trei lei puteai să le gusti miezul puțin vierzui și acrișor și apoi să le privești rulotele scorojite, agitația aceea ciudată de nomazi care-și pregătesc prânzul.

Câteva decoruri aruncate, altele deja asamblate lăsa în ele găuri largi prin care se vedea mecanismul de manevrare sau un petec de cer.

De fiecare dată liniștea de la mijlocul zilei mă plictisea. Fugeam spre casă cu gândul că a doua zi bălciul își va deschide zăratecu-i vârtej.

ROMANȚĂ DE CRETĂ

- Iar zăpada ce e, întârziatule, albule?
 - Câmpul gol dintre noi,
 pe care o mână străină scrie cuvintele mele: eu
 însumi

un cuvânt scris pe zăpadă, un cuvânt spus
 pe zăpada din fața ta
 ca o oglindă...,

- Miraj al zăpezii, doar
 lumina ne ninge...

- Puține oglinzi

iar cele ce sunt mint: toate
 diminețile mele pierdute-n oglinzi;
 ... și primăvara e când ne ținem în brațe

- Inchide ochii, oglindă

încide ochii când de mine
 urla lupoaica, cu lacrimi de frig

îmbolnăvește copilul plecat, copilul pierdut...

- Unde

să pleci? Iernile

sunt în noi ...

- Iernile iarăși. Drumul

sufletului prin zăpezi, iarăși. Nașterea iarăși,
 unirea

bărbatului - lacrimă cu femeia - lacrimă
 pe fețele noastre...

- Numai atât ?...

Zăpada e zăpadă;

și e oglinda căreia îi spui tu

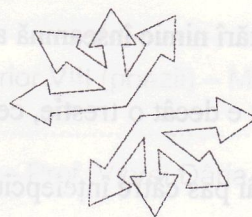
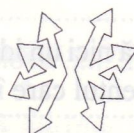
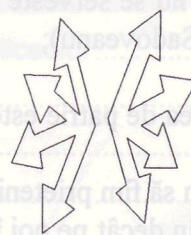
într-o rece romanță de cretă;

numai atât

numai atât

atât...

Viorel Dârja

CUGETĂRI ȘI MAXIME

Țara nu se serveste cu declarații de dragoste, ci cu muncă cinstită și, la nevoie cu jertfă... (M. Sadoveanu);

Iubirea de patrie este prima datorie a unui om civilizată (Napoleon);

Vrem să fim prietenii tuturor națiunilor, fără excepție, dar în treburile noastre nu primim ca stăpân decât pe noi înșine. (N. Titulescu);

Nu ești bun de nimic dacă nu ești bun decât pentru tine (Voltaire);

Doar viața ce-o trăim pentru alții este o viață ce merită să fie trăită (Albert Einstein);

Sunt om și nimic din ce este omenesc nu mi-e străin (Homo sum; nihil humanum alienum puto) (Terentius);

Omul cel mai fericit este acela care îi face fericiți pe cât mai mulți oameni (D. Diderot);

Munca îl scutește pe om de trei rele: plictiseală, viciu și sărăcie. (Voltaire);

E greu să fii cuminte când nu ai de lucru. (A. Schopenhauer);

Unii trăiesc fără nici un ideal, fără nici o țintă; trec prin lume ca niște fire de paie prin râu. Nu merg ei, ci curentul care îi duce. (Seneca);

Numai creația răscumpără toate suferințele. (Lucian Blaga);

Mai bine să te consumi decât să ruginesti. (D. Diderot);

O mare piedică a fericirii e de-a ne aștepta la o prea mare fericire (Fontenelle);

Ne cunoaștem fericirea numai atunci când am pierdut ce am avut odată. (Plaut);

Ferice de cine nu suspină după ce n-are și se veselește cu ceea ce are. (Epictet);

Oamenii se împart în două: unii care caută și nu găsesc, alții care găsesc și nu-s mulțumiți. (Eminescu);

Îngrozitor e omul care nu are nimic de pierdut. (Goethe);

A nu hotărî nimic înseamnă a hotărî să nu faci nimic. (Fr. Bacon);

Omul nu e decât o trestie, cea mai slabă din natură, dar este o trestie care cugetă. (Pascal);

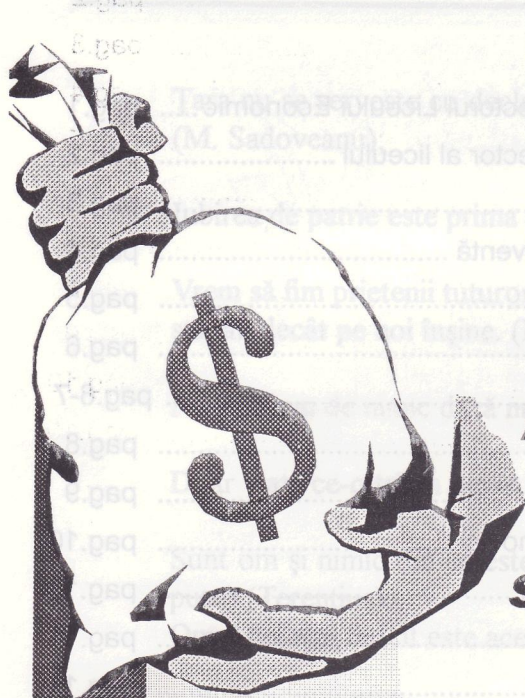
Cel dintâi pas către înțelepciune este a te îndoi despre știința ta. (C. Negruzzi);

Timpul ne e prea scurt, dar noi risipim prea mult timp. (Seneca).

Prieten adevărat este acela care te sfătuiește spre bine, iar nu care îți laudă nebuniile. (Anton Pann);

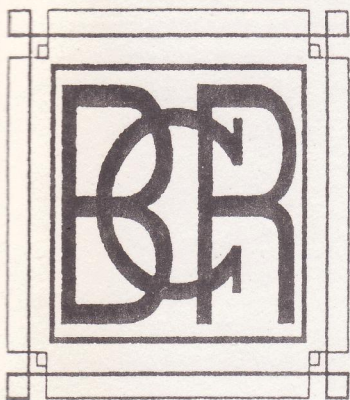
CUPRINS

1. „Privind înapoi cu mândrie” – Prof. Gheorghe Flocea, directorul Liceului Economic	pag.1
2. „Gânduri de tinerețe” – Prof. Corneliu Duceac, primul director al liceului	pag.2
3. „Gânduri de licean” –Constantin Palaghian, elev	pag.3
4. Taina existenței umane (eseu) –Simona Sireteanu, absolventă	pag.4
5. Sat în Bucovina – Prof. Clement Antonovici	pag.5
6. Eu, Viitor (poezii) – Laurențiu Petrea, elev	pag.6
7. Două săptămâni într-un jurnal – Cristina Blănaru	pag.6-7
8. Pace (poezii) – Otilia Schipor, elevă	pag.8
9. Soi de Eden (eseu) – Loredana Chirilă, absolventă	pag.9
10. Părinți și copii, Sic cogito (poezii) – Prof. Clement Antonovici	pag.10
11. Apus de soare (poezie) – Mihaela Crăciun, absolventă	pag.10
12. Dureri (poezie) – Adriana Ramona Oșeu, elevă	pag.11
13. Cugetări	pag.11
14. Speranță (poezii) – Marius Cornilă, elev	pag.12
15. Viscol, Macii – Prof. C. Antonovici	pag.12
16. Obsesia ploii (eseu) – Alina Daniela Snocot, elevă	pag.13
17. Născuți pentru a suferi (proză) - Ramona Adriana Oșeu, elevă	pag.13
18. Livrescă (poezie) – Prof. Viorel Dârja	pag.14
19. Căderi (poezie) – Cristina Crețu, elevă	pag.14
20. Realitate (poezie) – Simona Roșu, elevă	pag.14
21. Psalm, Rugă (poezii) – Mihaela Crăciun, absolventă	pag.15
22. Din Ecleeziast	pag.15
23. Eternul Isus (poezie) – Prof. C. Antonovici	pag.15
24. Chiril (proză, fragmente) – Prof. Iulia Cârneală	pag.16
25. Gânduri (poezie) – Adriana Ramona Oșeu, elevă	pag.17
26. Mi-e dor (poezie) – Florin Dochîța, elev	pag.18
27. Dimineața în pădure (poezie) – Carmen Roșu, elevă	pag.18
28. Cenotaf (poezie) – Prof. Viorel Dârja	pag.19
29. În tărâmul... (poezie) – Iuliana Atomulesii, elevă	pag.19
30. Din pildele și proverbele lui Solomon	pag.19
31. Medalion literar – Prof. Viorelia-Victoria Braicu	pag.20
32. Infidelități IV, Dreptul la greșeală VI, V, VII, Război interior VIII (poezii) – Mihaela Iulia Botezatu, absolventă	pag.22
33. Fragmente dintr-o elegie de Pablo Neruda (traducere) – Prof. Viorel Dârja	pag.22
34. Paspartu (proză) – Prof. Iulia Cârneală	pag.24
35. Romanță de cretă (poezie) – Prof. Viorel Dârja	pag.25
36. Cugetări și maxime	pag.26

SPONSORI

1. S.C. Alpin Lux;
2. S.C. Alimarin;
3. S.C. Antilopa Invest;
4. S.C. Auto Moto Rally;
5. Bancorex;
6. Banca Comercială;
7. B.R.D.;
8. S.C. Bucovina;
9. Casa Helveția;
10. S.C. Cometex;
11. S.C. Cosmina Com S.R.L.;
12. S.C. Florand S.R.L.;
13. S.C. Free Trade Ltd. S.R.L.;
14. S.C. Ginas S.R.L.;
15. S.C. G.M.T. S.R.L.;
16. S.C. IATPS;
17. S.C. Nord electronic;
18. S.C. Nazaret S.R.L.;
19. S.C. Navoplax S.R.L.;
20. S.C. Palirom Kuza S.R.L.;
21. S.C. Pâinea de aur;
22. Poenar Vasile;
23. S.C. Raitar Cornu Luncii;
24. S.C. Quadra S.R.L.;
25. Sauciuc Aurel;
26. S.A. Sagra;
27. S.C. Sevaciuc;
28. S.C. Sevas S.R.L.;
29. S.C. Sivas;
30. S.C. Vastal S.R.L.

Produse și Servicii

oferite de **Banca Comercială Română S.A.** clienților săi

Banca Comercială Română, societate pe acțiuni cu capital și fonduri proprii de 864.127 milioane lei oferă clienților săi persoane juridice, indiferent de forma de organizare și tipul de proprietate, întreaga gamă de produse și servicii bancare specifice băncilor universale, astfel:

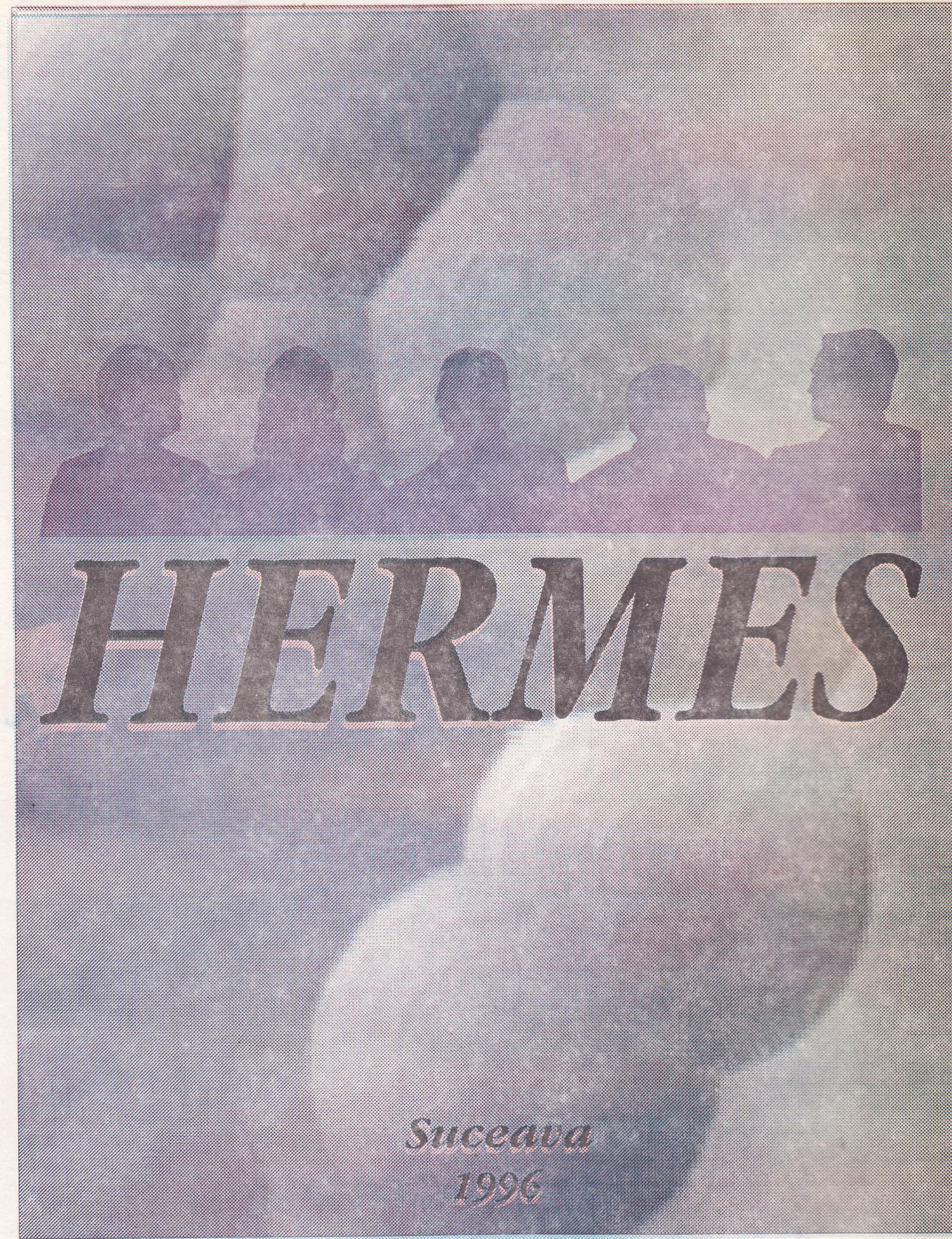
- deschideri de conturi de disponibilități la vedere și la termen (depozite) în lei și valută;
- operațiuni de plăți și transferuri în lei și valută din/în conturi bancare.
- operațiuni de casierie în lei și valută, inclusiv operațiuni cu certificate de depozit în lei, cărți de credit în lei și valută și cecuri de călătorie în valută.
- servicii de depozitare și păstrare în bancă a obiectelor de valoare.
- acordarea de credite în lei și valută pe termen scurt, mediu și lung pentru activități economice.
- emiterea de scrisori de garanție în lei și valută.

Banca Comercială Română S.A. pune la dispoziția clienților săi o rețea de lucru extinsă în peste 200 de localități din țară și întreține relații de corespondent cu peste 500 de bănci din întreaga lume.

Extinderea rețelei de lucru conduce la realizarea decontărilor în țară în termen de 24 de ore.

Banca Comercială Română S.A. dispune de un personal bine pregătit profesional care vine permanent în întâmpinarea cerințelor clienților săi, oferind soluții tuturor problemelor financiare ale acestora.

Banca Comercială Română S.A.
Banca de care aveți nevoie.

HERMES

Suceava
1996